

Arrest

nr. 214 150 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. DEMOL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zij verklaarden dat de zoon van verzoekster werd vrijgelaten in Irak nadat losgeld werd betaald, maar dat de ouders nog steeds dreigden iemand van de familie te vermoorden. Ook hun (schoon)moeder werd bedreigd en verzoekers vrezen zelf ook gedood te worden door de personen die hen eerder bedreigden.

In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het niet aannemelijk is dat verzoekster twee weken na de ontvoering van haar zoon en zonder de autoriteiten van deze ontvoering op de hoogte te brengen, zomaar haar land van herkomst verlaat en ervan uitgaat dat het probleem zich vanzelf zou oplossen en dat haar twaalfjarige zoon zelf uit de handen van de militie zou kunnen ontsnappen, (ii) zij incoherente verklaringen aflegt betreffende het feit over de school waarvoor zij werkte, de autoriteiten heeft gecontacteerd in verband met de ontvoering van haar zoon uit deze school, (iii) de verklaringen van verzoekster en verzoeker over de aanleiding van de problemen, namelijk de bedreigingen van de vader wiens zoontje verzoekster liet zakken, tegenstrijdig en incoherent zijn, en (iv) de door haar voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arresten nr. 191 647 van 6 september 2017 en nr. 191 648 van 6 september 2017.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: kopieën van de documenten in verband met een verzoek om internationale bescherming in Jordanië, de registratie voor een verzoek om internationale bescherming in Duitsland, kopieën van de klachten van hun (schoon)moeder met betrekking tot de bedreigingen die zij ontving, het proces-verbaal dat hieromtrent werd opgesteld en een foto van een dreigbrief met kogel.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit voormelde arresten van de Raad. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerelaas te herstellen. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat: "Met betrekking tot de nieuwe documenten die u en uw echtgenoot aanbrengen, met name de klachten van uw moeder met betrekking tot de bedreigingen die zij ontving, het proces-verbaal dat hieromtrent werd opgesteld en een foto van een dreigbrief met kogel, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan." Om die reden en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief is, kan het door verzoekers bij hun huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegedicht.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet

(langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 oktober 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij nieuwe stukken hebben ingediend, dat er een klacht is van de (schoon)moeder, een proces verbaal en een foto van een dreigbrief. Verzoekende partijen wijzen erop dat niet voldoende rekening is gehouden met al deze nieuwe stukken. Op de vraag waar het ontvoerde kind thans is, stellen verzoekende partijen dat hij opnieuw werd ontvoerd en dat de (schoon)moeder thans in het ziekenhuis is. De dochter van verzoekende partijen uit, in de Franse taal, haar bezorgdheid om terug te keren naar Bagdad.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij nieuwe stukken hebben ingediend, dat er een klacht is van de (schoon)moeder, een proces verbaal en een foto van een dreigbrief, en erop wijzen dat niet voldoende rekening is gehouden met al deze nieuwe stukken, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "5. De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit voormelde arresten van de Raad. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat: "Met betrekking tot de nieuwe documenten die u en uw echtgenoot aanbrengen, met name de klachten van uw moeder met betrekking tot de bedreigingen die zij ontving, het proces-verbaal dat hieromtrent werd opgesteld en een foto van een dreigbrief met kogel, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan." Om die reden en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat

Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, waardoor de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief is, kan het door verzoekers bij hun huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegedicht."

Via een aanvullende nota maken verzoekende partijen documenten met een Nederlandse vertaling over, waarvan een aantal reeds, als een fotokopie met een Franse vertaling, deel uitmaken van het administratief dossier.

Stuk 1 betreft een kleurenfotokopie omtrent een klacht van de (schoon)moeder van verzoekende partijen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Stukken 2, 3 en 4 betreffende klachten van de (schoon)moeder van verzoekende partijen zijn handgeschreven teksten met een stempel die eenvoudig laten door eender wie kunnen worden opgesteld. De bewijskracht van deze stukken is dan ook zeer relatief mede gelet op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten.

Stuk 5 betreft een document dat betrekking heeft op een verzoek om internationale bescherming in Jordanië. De Raad wijst op hetgeen de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: *"Wat betreft de documenten aangaande uw asielaanvraag in Jordanië: Dit document kan enkel aantonen dat u daadwerkelijk in Jordanië asiel aanvroeg maar vermeldt verder niks over de motieven aangaande uw aanvraag, noch of u werkelijk een statuut verkreeg. Dergelijke documenten kunnen aldus niet als bewijs gelden voor de door u vermelde problemen in Irak. Hetzelfde kan gezegd worden over de documenten die aantonen dat u en uw echtgenoot asiel aanvroegen in Duitsland."* Het feit dat zij nu het originele document hiervan zouden hebben overgemaakt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Stuk 6 betreft een enveloppe dat enkel aantoont dat verzoekende partijen post zouden hebben ontvangen uit Irak.

Waar verzoekende partijen stellen, op de vraag waar het ontvoerde kind thans is, dat hij opnieuw werd ontvoerd en dat de (schoon)moeder thans in het ziekenhuis is, merkt de Raad op dat, in de veronderstelling dat deze gebeurtenissen het gevolg zouden zijn van hun initiële relaas, verzoekende partijen heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal, na een onderzoek ten gronde, en door de Raad bij bovenvermelde arresten ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekende partijen ter terechtzitting louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

De dochter van verzoekende partijen uit, in de Franse taal, haar bezorgdheid om terug te keren naar Bagdad. De Raad kan begrip opbrengen voor de bezorgdheid van het kind, doch dient vast te stellen dat dit niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier (bij monde van hun dochter), door deze algemene bewering, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder wijst de Raad op de grond in de beschikking omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad waar als volgt wordt gesteld: *"6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken."* Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS